Ministeriet bekjendt, og dog er ladet uomtalt i den meddeelte Regnskabsoversigt, idet Ministeriet „har troet at kunne afvente de Begjæringer, der i saa Henseende maatte fremkomme fra Statsrevisionen;"

at Uovereensstemmelsen mellem Ministeriets Regnskab og Statsrevisionens Opgjørelse efter Værftsregnskabet ikke viser sig paa Contoerne for „egentlige Materialier", men derimod paa Contoen for „Inventarier", uagtet Overeensstemmelse mellem Ministeriets og Værftets Regnskab for Contoen „egentlige Materialier" som en Følge af den af disse anvendte forskjellige Beregningsmaade ikke er sandsynlig, — en Omstændighed, der væsentlig svækker Tilliden til det hele Beholdningsregnskab;

at et Udgiftsbeløb af 3,104 Rd. 52 ß., anvendt til Forfærdigelse og Vedligeholdelse af Gods til Magasinerne ved Arbeide af Marinecorpset, intetsteds fremtræder i Beholdningsregnskabet, men ifølge Ministeriets Forklaring paa en indirecte Maade er indgaaet i Capitalregnskabet som en Forøgelse af Beholdningens Værdi, idet der i Hovedmagasinets Maanedsrapport er opgivet alt paa Værftet forarbeidet nyt Arbeide, der er indgaaet i Magasinerne, og Værdien af dette nye Arbeide derefter i Capitalregnskabet er opført som Tilgang til Beholdningen.

Medens Udvalget, selv naar man indskrænker sig til de ovenfor fremdragne Exempler, maa formene, at der er vægtige Grunde til Anke saavel over den daværende Marineministers Holdning ved Bevillingernes Forhandling med Rigsraadet, som over Ministeriets Regnskabsførelse, fortjener det dog paa den anden Side at fremhæves, at Beholdningerne ikke tidligere have været Gjenstand for Bevilling med bestemte Summer, og heller ikke tidligere have været satte i en saadan Forbindelse med Bevillingerne, som i 18 60/67.

Udvalget skulde derfor have været tilbøieligt til at tiltræde Statsrevisionens Indstilling, hvis ikke den Betragtning stillede sig hindrende iveien derfor, at Rigsdagen ved at lade Brugsregnskabet „passere" udtalte en Godkjendelse af den i Statsregnskabet for Beholdningernes Værdi den 1ste April